

O červotočovi, který si hledal nevěstu

Byl jednou jeden červotoč. Byl už ve věku, kdy už se červotoči běžně žení. A tak se rodiče rozhodli, že ho pošlou hledat si nevěstu. „Milý synku, už máš na vrtáku tři závity, nejvyšší čas najít si nevěstu.“ Synek se vyděsil. „Ale tatínku, ty sis vzal maminku a já si mám vzít úplně cizí ženskou!“ Táta se snažil marně synovi vysvětlit, že na tom byl stejně jako on. Ale on to pořád nechápal.

Když se tak dohadovali, tak přišla maminka s tím, že jí sousedka vyprávěla, že v trámě na druhé straně stodoly bydlí mladá krásná červotočí slečna. To se mu zalíbilo, a tak si řekl, že to u ní zkusí. Maminka mu dala uzlík s buchtami, přivázala mu ho na tykadlo a šel...spíše začal vrtat. Kolikrát se musel vyhnout sukům a kolikrát narazil na železný hřebík, až se mu vrtáček dvakrát ztupil. Byl celý nešťastný, že už se tam ani nedovrtá. Ale nevzdával to. Ještěže měl ten pilník od tatínka, a tak se mu to nakonec podařilo a dovrtil se až k trámu, kde bydlela ta krásná červotočí slečna, kterou tak moc chtěl. Ale těšně předtím, než zaklepal na její dveře, vzpomněl si, že když se žádá o ruku, tak by měl donést nějaký dárek. Ale u červotočů jsou na tyto předsvatební dárky přísná pravidla!!! Ale problém byl v tom, že si na ta pravidla nemohl za nic na světě vzpomenout. Co by to mělo být? Jak by to mělo vypadat? Jakou to má mít barvu? Honilo se mu hlavou. „To jsem ale trdlo. Zase se musím vrátit zpátky a zeptat se tatínka na ta pravidla.“ Byl to ale popleta a zapomněl, že už má provrtanou chodbičku a vrtal si celou cestu zpátky po druhé straně stodoly. A zase ty suky a nepřekonatelné hřebíky! Hrozně se nadřel, ale mělo to i svá pozitiva! Zhubnul o 12 mg, a to je na červotoče dost. Až se bude vracet zase zpátky za nevěstou s dárkem, bude z někoho kulturista. A to se červotočicím hodně líbí.

Jakmile se vrátil domů, rodiče se divili: „Kdepak máš nevěstu? To ti dala košem?“ „Ale nedala, já jsem s ní vlastně vůbec nemluvil, zapomněl jsem totiž na dárek.“ Tatínek řekl: „Ty jsi ale hlupáček, vždyť jsi ho měl celou dobu s sebou. Je to ten pěkný pilník, který jsem ti dal. Tak dlouho jsme na něj s maminkou šetřili, doufám, že jsi ho neztratil.“ „To víš, že ne, jen mě štve, že se musím zase vracet zpátky.“

Rozloučil se s rodiči a začal si vrtat chodbičku k nevěště. Tentokrát už vrtal potřetí. Znovu zapomněl, že už má dvě cesty k té krásné červotočici provrtané. Ale co, mu to nevadilo. Za pár dní byl opět u týž dveří, zhluboka se nadechl a třikrát zaklepal ťuk, ťuk, ťuk. Ale nic se nedělo. Tak se podruhé nadechl a začal klepat. „No to jsem blázen!“ řekl červotoč. Na to se otevřely dveře a vybelhala se stará bába. Říkalo se jí Vobejda. Ani nevíte, jak to s mladým červotočem cuklo. Chvíli si myslel, že ho rodiče chtěli oženit s Vobejdou. Po chvíli mu docvaklo, že si mohl splést prkno, ale to ho už hnala bába s berličkou pryč. Vobejda se všem vyhýbá. Prý že nechce dostat na stará kolena nějakou nemoc. A přestala honit červotoče, který byl za chvíli tentam.

Zanedlouho našel ty správné dveře. Trochu se bál, ale zaklepal. S úsměvem mu otevřela krásná červotočí slečna. Trochu zhnědl, jak se zastyděl. Naštěstí to nešlo vidět, tak si oddechl. Když ho pozvala k sobě, nejprve ho představila rodičům. Těm se také líbil, protože měl z toho dlouhého vrtání vyrýsované krovky a mohutný vrták. Říkali si: „To musí být ale silák, ten naši dceru určitě ochrání.“ Jí se také moc líbil.

Netrvalo dlouho a byla velká červotočí svatba, až se stodola otřásala. K jídlu pilin všeho druhu a pryskyřice tekla proudem. Já jsem na svatbě také byla, moc se mi ale nelíbila, pilin jsem měla plnou pusou, radši bych si dala husu!

Terezie Zábojová, 8. ročník
ZŠ Majakovského